

Maade, han finder mest egnet til Formaalets Fremme, vil yde sin Støtte til, at det kan ske.

Jeg har endnu kun et Par lokale Spørgsmaal af omtale, og jeg vil da først rette en Henstilling til den højtærede Trafikminister. Jeg henstiller til ham at tage med Velvillie paa et fornyet Andragende fra Beboerne ved Hjøllund Billetsalgsssted; de andrager om, at Billetsalgssstedet maa blive ophøjet til Holdeplads, og har i deres ret udførlige Andragende anført saa mange gode Grunde, at jeg ikke behøver at fremdrage dem her; Andragendet beror i Trafikministeriet, og den højtærede Trafikminister vil derigennem have det Materiale, der er nødvendigt for en saglig Bedømmelse. Jeg vil blot gerne gennem disse mine Udtalelser stemme den højtærede Minister velvilligt overfor dette Andragende.

Jeg vil dernæst henstille til den højtærede Landbrugsminister at tage med Velvillie imod et fornyet Andragende fra Silkeborg Byraad om, at der af Statsskoven ved Silkeborg afstaaes et mindre Stykke til Sportspladsen i Silkeborg. Silkeborg er jo en Skoleby, der er to Seminarier og i det hele en Række Skoler, selv har Byen ogsaa en stor Ungdom, og vi vilde gerne gøre det muligt for de unge at drive sund Idræt og Sport. Men desværre har Byen ikke selv Grund at udvide den bestaaende Sportsplads med, som er for lille, navnlig naar der er Tale om Konkurrencer og lignende, som skal til for at vække de unges Interesse yderligere for Sagen. Et Andragende til Landbrugsministeriet om at afstaa et Stykke af Statsskoven til et saadant Formaal er desværre afslaaet; men et fornyet Andragende er eller vil blive indsendt, langt omhyggeligere motiveret og tiltraadt af Skoleautoriteter, som ikke i første Omgang var med. Jeg haaber, at naar den højtærede Landbrugsminister faar dette vel motiverede Andragende, vil Resultatet blive et noget andet. Jeg anbefaler dette Andragende til den højtærede Ministers Velvillie.

Endnu har jeg kun en Bemærkning at gøre angaaende Hundeskatten. Jeg har set, at Københavns Kommune for nylig har vedtaget at indgaa til Ministeriet med Begæring om at faa Ret til at forhøje Hundeafgiften. Det er en ret klækkelig Forhøjelse, der er tilsigtet, for mindre Hunde skal der betales 30 Kr., for større Hunde 60 Kr. aarlig i Afgift. Kommunerne har jo ikke Overflod paa Penge, og selv om jeg ikke mener, at Hundeafgiften rent finansielt set har større Betydning, hjælper den dog til; ogsaa Smaa-

penge regner vi med i Kommunerne. Naar jeg imidlertid melder mig som varm Tilhænger af Tanken om en høj Hundeafgift, er det, navnlig fordi jeg ikke er nogen varm Tilhænger af, at der holdes Hunde, særlig ikke i Købstæderne. Jeg synes at værre Svineri end disse Dyr kan præstere, skal man helt ud paa Landet for at finde Mage til, i Svinestier eller lignende Steder. Dette er i sig selv højest ubehageligt. Men saa ved jeg ikke, hvad det er for Skabninger, man nu søger at indføre. Man ser nogle, der ikke er større end nogle smaa bitte Kryb, de kravler omkring paa Gaderne med Silketæpper paa og Sløjfer i Halsbaandet, og man er hvert Øjeblik ved at komme i Konflikt med en eller anden gammel Frøken, der kommer trissende med et saadant Væsen; der ligger et Hus, hvis man kommer til at træde paa et saadant Dyr, fordi det er saa lille, at man ikke bemærker det, og man risikerer at komme i Konflikt med „Dyrenes Beskyttelse“ paa Grund af saadanne Smaaavæsen, der kun er til Unytte og til Fortrød for Færdselen paa vore Gader. Det er nu den ene Yderlighed, men til den anden Side befitter man sig paa at anskaffe de værste Rovdyr, der kan tænkes, navnlig de saakaldte Politihunde. Jeg synes ligefrem, det er en Fornærmelse imod Politiet at kalde disse Hunde med det Navn, for de er vist noget af det, der bidrager mest til, at der bliver Opløb og Spektakler paa Gaderne, idet de anfalder Folk, der fredeligt gaar og passer deres Dont. De Bødebestemmelser, der findes i den nugældende Hundelov, og den Retsforfølgning, der der er anvist, er alt for mild.

Jeg kan derfor slutte mig til, at man giver Kommunerne Adgang til en klækkelig Forhøjelse af Hundeafgiften; 30 og 60 Kr. bør nu ogsaa være det mindste, man ude i Provinsen faar Ret til at gaa op til. Jeg kan godt billige, at man ude omkring paa Landet, hvor der er spredt Beboelse, og hvor det har sin Betydning at have en vagtsom Hund, ligesom man gør det i den bestaaende Lov, træder forstaaende op overfor Hundejere der. Men hvad skal man med disse Hundekobler; Hundehyl og Hundesvineri inde i Købstæderne? Det har altid været mig en Gaade. Navnlig undrede det mig under Rationeringen, da man daarligt kunde skaffe det fornødne Brød til Menneskene, at man ikke slog Hundene ned i stort Tal og befriede Samfundet for den Plage. Om man saa derved berøvede nogle mere eller mindre hysteriske Mennesker en Glæde, det maatte man finde sig i. Jeg mener, at det af samfundsmæssig Interesse vilde være et stort Gode, om man kunde faa Hundeholdet,